

Gör nationaldagen, 6 juni, till en bönedag för Sverige

I en svår andlig tid stärks bönelivet alltmer bland Guds folk i vårt land, vilket enskilda kristna och församlingar vittnar om. Både i små bönegrupper och gemensamma bönedagar ber man konkret för sin ort och för landet. Positiva rapporter kommer från Luleå i norr till Malmö i söder, från Göteborg i väster till Stockholm i öster och många platser där emellan. Bönesvar vittnar om att våra böner når till en bönhörande Gud.

Men det finns också frågetecken hos ledare och "fotfolk" inför behovet av bönemöten och bönedagar där aktuella församlings- och samhällsfrågor står i fokus. Man menar att bön är något som sker hela tiden i församlingens olika verksamheter och behöver inte "annonseras" till vissa tider och platser. Om det vore så väl, att församlinglivet i Sverige genomsyrades av "bön, åkallan, förbön och tacksägelse..." (1Tim.2:1), skulle förvisso det andliga läget se annorlunda ut i vårt land. I Bibeln finns tydliga exempel på sådan, enskild och gemensam bön. Profeten Daniel hade bestämda tider och platser där han regelbundet förättade sin bön. I Gamla testamentet finns exempel på hur kungen, eller profeten kallade folket till gemensamma bönegudstjänster i avgörande skeenden för landet. (Esra 10:1f.; Neh. 9:1f.; Joel 2:12-17). I Apostlagärningarna ser vi hur församlingen kom tillsammans för att bedja i svåra situationer. (Apg. 1:14; 4:23-31).

Många kristna visar i sina beteenden och attityder att "allt står väl till". Men generellt sätt vittnar det andliga läget i Sverige om att "allt står inte väl till", som Jeremia sa till Israels folk strax innan Jerusalem belägrades av Nebukadnessars härar. Profeten insåg att hotet från Babel hade med folkets andliga avfall att göra och med deras ovilja att omvända sig till Herren. (Jer.6:13f., 8:10f.).

Sverige är inte längre ett homogent "kristet" samhälle. Under de senaste femtio åren har vi bevittnat hur starka krafter, såsom liberal bibelsyn, ateistisk människosyn, hedonistisk sexualmoral och socialt utanförskap fjärrat oss från varandra. Även den starkt ökande immigrationen har bidragit till motsättningar mellan människor. Samtidigt har vi anledning att vara tacksamma för de kristna människor som kommit och fått en tillflyktsort här.

Under denna femtioårsperiod har många kyrkor och församlingar lagts ned och krympande samfund slagits samman. Bönemöten, väckelsemöten och offentliga bibelstudier har blivit färre och på många håll helt uteblivit. I takt med denna nedtrappning har kristen tro och påverkan avtagit i det offentliga rummet. Passionen att vinna människor för Kristus har ersatts av inåtvänd religiös trivsel. Rädslan att väcka anstöt har effektivt tystat omvändelseförkunnelsen. Detta brukar kallas för samhällets avkristning, men frågan är om inte en rättvisare beteckning är människors uppror mot en helig och kärleksfull Gud. (Rom.1:18-32). Det största ansvaret för denna negativa utveckling vilar nog ändå på den kristna församlingen. Det är innanför kyrkornas väggar som den allvarligaste sekulariseringen skett!

I Bibeln uppmanas vi att lyssna till Guds profeter, och jag vill påminna om två allvarliga budskap

riktade till Sveriges kristenhet. Den välkände evangelisten Frank Mangs (1897–1994) hade en profetisk syn i början på 1990-talet. Han ville att den skulle bli känd bland folket, och den publicerades i sin helhet i de flesta kristna tidningar. Jag citerar:

" Helt plötsligt såg mitt inre öga en väg. Inte en körväg och inte heller en stig. Det var närmast någonting som liknande en bättre promenadväg på några meters bredd. Nej, det var ingen andesyn. Jag var inte i trans eller hänryckning, utan alldeles klarvaken. Och ändå såg jag vägen så tydligt och klart att jag närhelst jag vill alltjämnt kan se hela bilden framför mig. Jag såg att vägen började vid en trång port och visste att den slutade i härlighetens värld...

Längs vägens mitt låg en strimma av ljus, som tycktes komma från en ändlös ljuskälla av ett slag som jag aldrig skådat. På vägens båda sidor var det kolmörker. ... Jag såg människor som gick på vägen. Både män och kvinnor, unga och gamla. De gick inte i grupper. De gick inte ens par om par och i bredd. Utan alla en och en. ... Gärna hade jag med mina ögon velat följa dessa människors vandring ända hem. Med jag fick inte. Jag var tvungen att vända blicken mot vägens början och den trånga porten. Och där såg jag en stor mängd som stannat. ... De hade stannat redan innan de gått in genom porten och kommit in på vägen. Och det märkliga var att många av dem tycktes vara glada. De var glada därför att de trodde sig vara på vägen. Fast de aldrig hade gått in genom den sanna omvändelsens trånga port. ...

Jag såg mer. Jag såg människor som gått in genom porten, upplevt nya födelsens under och kommit in på vägen, men som sedan gjort vägen till någonting annat än det den var ämnad att vara. De har stannat och gjort vägen till en rastplats i stället för att låta den var en färdväg. De hade stannat, inte när det gäller ålder och tid. Men de hade stannat när det gäller andlig utveckling och tillväxt. De hade stannat och börjat leva på minnen ...

Men jag såg mer. Jag såg människorna som dragit sig ut ur det övernaturliga ljuset som låg över vägens mitt. De hade dragit sig in i den grådager som fanns på vägens båda sidor. Grå-dagen, där synen på både synden och saligheten var höljd i dunkel. Allt var dimmigt och grått och överkligt. ... Sakta som skuggor gled de bort ifrån den väg, som saknar både staket och diken. Bort ifrån den väg, som de en gång under tårar och böner sökt sig in på. Bort från det levande hoppet och in i hopplösheten. ... Sedan jag sett allt detta sjönk jag sakta ned på knä och brast i gråt.."

Den välkände amerikanske förkunnaren David Wilkerson besökte Stockholm pingsthelgen 2004 och bar fram ett profetiskt budskap. Jag citerar:

" Herren talade: "Jag har en kontrovers med den evangeliska kyrkan i Sverige." ... Gud säger till Sveriges kristna. 'Jag kan inte göra allt jag vill med er, eftersom vi är i otakt med varandra. Det beror inte på att ni har fallit i avfällighet eller ondska. Problemet ligger på en annan nivå. Sveriges kristna har gripits av apati och håglöshet ...' Ni har blivit för toleranta mot samhället och olika företeelser i ert land. Jag besökte Sverige på 1970-talet. Då såg det ut som om Gud försökte resa upp en ung, ny generation som profeter och evangelister. Men vart har denna generation tagit vägen? De borde i dag vara fullt sysselsatta med att vinna människor, men de har dragits in i välstånd och karriär – allt detta har gjort att de tappat gnistan. ...

Receptet mot apati heter nöd för människors räddning! ... Utlys bön och fasta så att det här budskapet blir början på en förändring. När fastade du senast för ditt land, din församling, ditt äktenskap, dina barn?

Låt inte det här budskapet till dig och de kristna i Sverige upplösas i ingenting.

Sätt igång förändringsprocessen NU! "

"Jag lyfter mina ögon upp till bergen. Varifrån skall min hjälp komma? Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord. Inte skall han låta din fot vackla, inte slumrar han som bevarar dig." (Ps. 123: 1-3)

Det finns en andlig hunger bland vanliga svenskar. Det vittnar de nyandliga rörelsernas många utbud om. Och även köerna utanför häxornas och healers mottagningsrum visar på det. Om därför kristna förstår sin kallelse rätt, och ber om kraft och vishet att möta den sekulariserade människan, och kärleksfullt pekar på Jesus som vår räddare och livsideal, kanske vi kan uppleva en ny väckelsetid i Sverige.

Den 6 juni 2015 firar vi Sveriges nationaldag, som i år har varit en röd dag i tio år. Vad vore lämpligare än att komma samman denna dag, för att bedja för oss själva och varandra, och gemensamt välsigna vårt folk och land. Kära medmänniska, var vid gott mod! Gud hör bön!

Claes-Göran Bergstrand. 27 maj 2015.